

Arrest

nr. 73 743 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANDERMEEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Armeense afkomst, geboren op 18 februari 1978 te Hrazdan, Armenië. U woonde samen met uw echtgenoot A.R. (...) (O.V.X) en uw twee minderjarige kinderen A. (...) en E. (...) in Tjumen, Russische Federatie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omwille van volgende redenen.

Voor uw huwelijk woonde u in Armenië, waar u geen problemen kende.

In 1999 hebt u het Russische staatsburgerschap verkregen. U huwde officieel met uw echtgenoot op 15 april 2000 in Armenië en verhuisde naar Tjumen, Russische Federatie.

U keerde hierna nog een 6-tal keer terug naar Armenië, onder andere voor het doopsel van uw kinderen in 2002 en 2008.

In de buurt waar u en uw man woonden in Tjumen, liepen er veel drugsverslaafden rond. Telkens u uw gebouw verliet, had u schrik van hen.

Daarnaast kende u angst omdat er een onderscheid werd gemaakt tussen de plaatselijke bevolking en buitenlanders.

Op de deur van uw woning werden verschillende keren racistische slogans geschreven omwille van uw Armeense origine. Uw dochter werd eveneens gediscrimineerd op school, waarbij ze beledigd en gepest werd.

Sinds 2007 had u een depressie, omdat u de constante angst niet langer aankon. Eind mei 2009 werd uw hondje voor de ogen van uw zoon en u overreden door een auto.

Daarnaast kende uw man problemen omwille van zijn zelfstandige job als automechanicien.

Uw man vertelde u dat hij problemen kende met een agent van de regio. Uw man vertelde u geen details, maar u weet wel dat hij werd lastiggevallen.

Uw man vertelde u pas na aankomst in België dat zijn zaak in brand werd gestoken en dat hij het leven van zijn gezin wilde redden. µ

U en uw gezin verlieten Tjumen in de nacht van 27 september 2009 met de trein naar Moskou. U verbleef enkele dagen in Moskou bij uw schoonzus. U en uw gezin verlieten Moskou op 2 oktober 2009 met een autobus. Jullie reisden met jullie eigen internationale paspoorten die uw man aan de smokkelaar, V. (...), had gegeven. Hij gaf u de paspoorten wanneer er een controle op de bus plaatsvond. U en uw gezin bereikten België op 5 oktober 2009. Diezelfde dag dienden u en uw echtgenoot A.R. (...) (O.V.6.501.107) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenoot R. (...), de geboorteaktes van uw kinderen A. (...) en E. (...), uw huwelijksakte en de Armeense doopaktes van uw kinderen A. (...) en E. (...)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.R. (...) (O.V.6.501.107). U verklaarde dat u geen persoonlijk problemen kende in de Russische Federatie (CGVS, p.14, p.20).

In het kader van zijn asielaanvraag werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat de reden voor uw vertrek uit de Russische Federatie tweeledig is. Zo kende u problemen met wijkagent A.A. (...) omdat hij niet wilde betalen voor werken die u als automechanicien aan zijn wagen hebt uitgevoerd. Op 1 of 2 september 2009 werd uw zaak in brand gestoken. U verdenkt de wijkagent hiervan. Daarnaast werden u en uw gezin gediscrimineerd in de Russische Federatie omwille van jullie etnische afkomst. Zo werden er racistische slogans op de muren van uw woning geschreven, werd uw dochter gediscrimineerd op school en werd uw hond met opzet doodgereden.

Aangaande de problemen die u in de Russische Federatie kende met de wijkagent A.A. (...), moet worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze problemen aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van uw zaak noch van uw problemen met A.A. (...). U legde geen enkel document voor betreffende uw eigen zaak, meer bepaald een autogarage (CGVS p.7; CGVS K.J. (...), p.16). Nu verklaarde u weliswaar dat al uw documenten tijdens de brand in uw garage waren (CGVS p.7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze zaak wettelijk geregeld was bij de Russische autoriteiten, dat u een vergunning kreeg als zelfstandige en dat u belastingen diende te betalen (CGVS p.7, p.16, p.18; CGVS K.J. (...), p.15), zodat een begin van bewijs van uw zaak alsnog mag worden verwacht. U legde evenmin enig begin van bewijs voor van de brand in uw garage op 1 of 2 september 2009, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat de brandweer hierbij ter plaatse kwam en een akte

opstelde (CGVS p.19). Voorts verklaarde u dat u 2 dagen na de brand klacht hebt ingediend bij de politie van de Kalininskiwijk, waarbij u vermoedt dat uw klacht werd genoteerd (CGVS p.19), maar legde hiervan evenmin enig begin van bewijs voor. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Bovendien is er bijna 2 jaar verstreken sinds uw asielaanvraag, zodat gesteld kan worden dat u voldoende tijd hebt gehad om dergelijke documenten alsnog te bekomen.

Een dergelijk manifest gebrek aan bewijzen van elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas, terwijl deze redelijkerwijze mogen worden verwacht ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

In zoverre er nog geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde problemen met de wijkagent, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten in uw land. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat de Russische autoriteiten u geen bescherming wilden bieden. Zo verklaarde u dat uw klacht naar aanleiding van de brand vermoedelijk werd genoteerd door de rechercheur (CGVS p.19). Daarnaast gaf u aan dat de politieagent stelde dat de politie eerst nog enkele dossiers dienden af te werken, maar dat ze zich daarna zouden bezighouden met uw dossier (CGVS p.20). Daarnaast hebt u geen contact opgenomen met hogere instanties in de Russische Federatie (CGVS p.20, p.21). Ter verklaring hiervoor stelde u dat de vader van de wijkagent ook bij de politie werkt en een hogere rang had, en u dacht ook dat hij nog contacten op hogere plaatsen had. Deze verklaring kan niet overtuigen, gezien u hierbij niet kon aangeven welke hogere rang zijn vader dan zou hebben, noch of enig ander familielid van de wijkagent een hogere functie heeft bij de Russische autoriteiten (CGVS p.20-21). Bovendien hebt u ook nagelaten om elders hulp te zoeken. Zo nam u geen contact op met de ombudsman (CGVS p.23), noch met mensenrechtenorganisaties (CGVS p.23). Bovendien verklaarde u dat zich onder uw cliënteel ook advocaten en rechters bevonden, maar hebt u nagelaten om hen formeel aan te spreken over de door u aangehaalde problemen (CGVS, p.16, p.22). Ter verklaring stelde u enerzijds dat dat alles in Rusland niet werkt en dat er veel corruptie is en anderzijds zouden uw voornamelijk cliënten schrik hebben als er een politieagent bij betrokken was. (CGVS p.22-23) Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u zelfs geen poging hebt gedaan om deze instanties of personen om hulp te vragen. Dat u niet meer stappen hebt ondernomen om bescherming te bekomen van de nationale overheden van uw land van herkomst alvorens het land te ontvluchten, doet afbreuk aan uw verklaring als zou u een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij afdoende pogingen onderneemt om in zijn land van herkomst bescherming te zoeken. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen niet zou kunnen rekenen op hulp of bescherming in uw land van herkomst.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u evenmin recentelijk nog hebt geïnformeerd naar de stand van zaken in verband met uw klacht (CGVS p.23). Deze houding ondermijnt verder de gegrondheid van uw vrees. Immers, er mag verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om op de hoogte te blijven van de zaken die u hebben aangezet om het land te verlaten.

Wat betreft de problemen die u verklaarde te hebben gekend met OMON - medewerkers van deze dienst dwongen u en andere personen geregeld op de knieën te gaan zitten als jullie op straat stonden te wachten, waarna ze jullie fouilleerden (CGVS p. 15) - dient vastgesteld te worden dat deze niet langer actueel genoemd kunnen worden. Immers, u verklaarde zelf dat de laatste keer dat dit gebeurde nog in de jaren 90 was. (CGVS p.15)

Voor wat betreft de overige problemen die u en uw gezin in de Russische Federatie zouden hebben gekend omwille van jullie etnische origine – meer bepaald werden er racistische slogans op uw muur geschreven, werden u, uw vrouw en uw kind beledigd en gediscrimineerd op straat en op school, werd uw vrouw angst aangejaagd door drugsdealers in de buurt van uw gebouw en werd uw hondje in mei 2009 opzettelijk overreden (CGVS p.14, p.21 en 22; CGVS K.J. (...), p.13, p.17) omwille van jullie Armeense origine (CGVS p.14, p.15, p.16; CGVS K.J. (...), p.6, p.13, p.14, p.16) – dient opgemerkt te worden dat ze niet zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In geen van deze zaken kan een reële, intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van u of uw gezin worden vastgesteld. U en uw echtgenote stelden bovendien zelf dat uw echtgenote en uw kind nooit fysiek werden aangevallen in de Russische Federatie (CGVS p.14; CGVS K.J. (...), p.14).

In dit kader dient daarenboven vastgesteld te worden dat u geen enkele poging ondernomen heeft om deze problemen aan te kaarten bij en bescherming te krijgen van uw autoriteiten. U liet immers na klacht in te dienen naar aanleiding van het vandalisme en de discriminatie waarvan u en uw gezin het slachtoffer werden (CGVS, p.18; CGVS K.J. (...), p. 16, 17 en 18). Ook omwille van de opzettelijke dood van jullie hondje heeft u nooit dergelijke stappen ondernomen (CGVS, p. 22; CGVS K.J. (...), p.

17). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij minstens pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Met betrekking tot de door u en uw vrouw aangehaalde medische problemen van uw echtgenote (angstproblemen, stress, geheugenproblemen), die u overigens met geen enkel document staaft (CGVS p.14, p.17, p.22, p.23; CGVS K.J. (...), p.8, p.11, p.13) en waarvan u bijgevolg ook niet kunt aantonen dat deze het gevolg zijn van de door u aangehaalde feiten die u en uw gezin zouden hebben meegemaakt, dient nog te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk wist te maken. U verklaarde dat u eerst met de trein naar Moskou reisde, waarna u met een toeristische bus naar België reisde. U noch uw vrouw kunnen aangeven via welke landen/steden u gereisd bent (CGVS p.12, CGVS K.J. (...), p.11). U en uw vrouw kunnen evenmin aangeven waar jullie de grens van de Russische Federatie zijn overgestoken (CGVS p.12; CGVS K.J. (...), p.11). Jullie reisde in het bezit van jullie originele internationale paspoorten (CGVS p. 9, p.12). Hierbij gaven u en uw vrouw aan dat jullie jullie paspoorten in handen kregen tijdens de grenscontroles (CGVS p.12; CGVS K.J. (...), p.11). Het is hierbij opmerkelijk dat u noch uw vrouw weet of jullie paspoorten een visum bevatten voor uw reis naar België (CGVS p.9; CGVS K.J. (...), p. 8-9, p.11). U en uw echtgenote verklaren dat V. (...) jullie hieromtrent niets heeft gezegd (CGVS p.13; CGVS K.J. (...), p.11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u en uw man geen informatie kunnen geven over een eventueel visum. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van het soort visum dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw echtgenote jullie Russische internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat u deze niet terugkreeg van V. (...) (CGVS p. 10; CGVS K.J. (...), p.8), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie de Russische Federatie verlaten hebben, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van dien aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde originele documenten, zijn niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Russisch binnenlands paspoort, het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen A. (...) en E. (...) en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens en gegevens omtrent uw burgerlijke staat, die hier niet ter discussie staan. De Armeense doopaktes van uw kinderen A. (...) en E. (...) bevatten louter gegevens omtrent het doopsel van uw kinderen in Armenië, wat in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.R..

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 73 742 van 20 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo slaagde verzoeker er niet in enig begin van bewijs neer te leggen van de elementen die de kern van zijn asielrelaas raken, kon hij niet aannemelijk maken dat hij niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten in zijn land van herkomst, en wist hij evenmin zijn reisroute naar België aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen, maar zich louter beperkt tot het volharden in zijn asielrelaas én het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dergelijke handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in casu in gebreke blijft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 3) opwerpt dat er geen tegenstrijdigheden waren in zijn verklaringen en die van zijn echtgenote en dat dit het bewijs is van de oprechtheid van zijn verhaal,

antwoordt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu het geval is.

De Raad volgt verzoeker niet waar deze aangeeft dat materiële bewijzen niet noodzakelijk zijn tot staving van een asielrelaas en bijgevolg zijn asielaanvraag om die reden niet mag geweigerd worden.

Van verzoeker kon immers in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens een begin van bewijs bijbracht van die elementen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken, zijnde zijn problemen met A.A., de brandstichting in zijn garage, de aangifte hiervan bij de politie.

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal dat er redelijkerwijze van een asielzoeker kan verwacht worden dat deze, desnoods achteraf, ferme inspanningen levert om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Vastgesteld wordt dat er meer dan twee jaar verstreken is sinds verzoeker in het Rijk asiel aanvroeg, zodat kan worden besloten dat hij ruim de tijd heeft gehad om dergelijke documenten vooralsnog alsnog bij te brengen.

Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven en deze vaststelling keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De opwerping van verzoeker in het verzoekschrift (zie p. 4) dat "de politie in gebreke gebleven is om bescherming te bieden aan verzoeker", volstaat evenmin om aannemelijk te maken dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten. Dit betreft immers een bewering, die niet wordt ondersteund door enig stavingstuk.

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers niet dat de Russische autoriteiten onwillig waren om verzoeker bescherming te bieden, zoals terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing: "Zo verklaarde u dat uw klacht naar aanleiding van de brand vermoedelijk werd genoteerd door de rechercheur (CGVS p.19). Daarnaast gaf u aan dat de politieagent stelde dat de politie eerst nog enkele dossiers dienden af te werken, maar dat ze zich daarna zouden bezighouden met uw dossier (CGVS p.20)."

Verzoekers verwijzing naar de actuele toestand in Rusland en het document gevoegd aan zijn verzoekschrift "Russia - Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on Thursday 1 and Friday 2 September 2011" van het "Refugee Documentation Centre (Ireland)" kunnen geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat inderdaad niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker aanvoert dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal die zijn dossier behandelde geen blijk gegeven heeft van inzicht in de situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het onderzoek van de vraag om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen".

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de blote bewering dat door de bedoelde ambtenaar geen rekening werd gehouden met de situatie in zijn land van herkomst, zonder dit in concreto aan te tonen met onderbouwde argumenten en/of stukken. Bijgevolg gaat de Raad hier niet op in.

Verzoeker kan tenslotte niet worden bijgetreden waar hij opwerpt dat lacunes in zijn reisverhaal geen reden kunnen uitmaken om een weigeringsbeslissing te nemen.

De Raad benadrukt dat van verzoeker inderdaad kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis -om zijn leven en/of zijn vrijheid veilig te stellen- genoegzaam kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt wél zijn geloofwaardigheid.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Russisch internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde dat hij dit niet terugkreeg van V., bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij de Russische Federatie verlaten heeft, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; een ongeloofwaardig relaas moet niet getoetst te worden aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, .b. van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 25 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig was, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE